

↳ *Egressy Zoltán*

MIS

Tornaóra után (vagy előtt) lehettünk, együtt öltöztünk, holott nem osztály-, csak évfolyamtársak voltunk, összeraktak minket, a A-t és a D-t, akkor éppen nem volt írógépe, ott ajánlottam fel neki, a nehéz szagú öltözőben, hogy legépelem a puztavacsi botrányról írt művét. Tetszett a kézirat, persze nehéz úgy volt publikálási szempontból, rendőrségi túlkapas részleteit írta le igen érzékletesen, egy ország közepén tartott nagy koncertről szóló, alapvetően dokumentarista beszámolót oldott meg irodalmi igényrel, novella volt, nem cikk, de hát hogy jelenhetett volna meg, 1984-et írtunk, a rendőrséget akkoriban nemigen bírálták nyíltan, tömegoszlatásról különösképpen ritkán számoltak be.

Talán ekkor, az írógépes felajánlaskor lettünk barátok, két évvel idősebb volt nálam (már akkor is), érettebb, tudatosabb, elszántabb, én focizni szerettem, ő viszont kapkodós, szapora lépéseivel becsületesen haladt körbe-körbe az udvaron a tornaórákon, még a kanyarokat se vágta le; éreztem ebben némi modorosságot, de azért bírtam, ahogy fut, ahogy hajt, hosszú, nagy haja volt akkoriban, szünetekben szívta sűrűn a mezitlábás cigiket, Misinek hívtam. Mutogattuk egymásnak a verseinket, voltak kedvenceim is tőle, az egyik úgy kezdődött, hogy *az apró tárgyak országában zakatol a vágyak vonzásában bolyongatott, üzött kis szíved*, publikáltunk együtt az Eötvös Diákban, egyszer gondos, kacskaringós, kis betűvel leírta nekem az összes addigi művét, nem volt sok, bár kevés se, azt gondoltam, annyira személyes és önazonos sorok, amilyenek kiküzdésére kevesen képesek, úgy sejtettem, nagy költő lesz, ötvenéves korára talán még blokkot is kap valamelyik folyóiratban.

Írtunk később négykezes novellát, járkáltunk együtt ide-oda, zenekarban kezdtem játszani, jött a koncertekre, azt mondta, valamilyen hangszeren mindenképpen megtanul majd, mindegy, melyiken, csak ő is a Sztriptíz tagja lehessen, nem tanult meg végül, elsodorta az élet. Vártuk, mikor klasszicizálódik Juhász Ferenc, mikor tér vissza a nagy költő a kötött formákhoz, fantasztikusnak tartottuk volna, erre még várunk. Úgy alakult, hogy nekem lett előbb kötetem, ajánlottam benne egy verset neki, *Ki teremtett szegény ködmönödbe, tartson tiszta gyermekként, tartson boldog nászban*, így kezdődött, később eltávolodtunk kicsit, családozni kezdtünk mindketten, én műnemet váltottam, ő nem, termelte szorgalmasan a líráit, aztán elvesztettem a fonalat, hány kötete is van már, nem túl sok-e, emlékszem, ahogy azt mondja egy utcai összefutás után: mindig úgy búcsúzik mindenkitől, mintha utoljára látná, máskor a semmiből idézte egy régi verssoromat, *hangtalanul szavalsz, mint a hó*, hogy ezt mennyire szereti, milyen sokszor eszébe jut, de egymáson azért nem hatódtunk meg soha, akkor is a folyton ejakuláló szökőkúton kezdtünk röhögni — ez az ő megfigyelése —, aztán sietett tovább, ahogy mindig, az apró lépteivel, zakatolt tovább a vágyak vonzásában.

Isten éltesse, vigyázzon rá, tartsa boldog nászban.